

bleve sat op til 110,000 Kr. og saa 100,000 Kr. Det er altsaa noget fuldstændigt Nytt, der nu staar eller i alt Fald Noget, som saa langt fra er ledvansmæssigt fra Ministerens Side, at det tværtimod kun er det Halve af det, som regelmæssigt er blevet forlangt. Det er det, som jeg ikke kan forstaa. Naar Spørgsmaalet altsaa verserer om Universitetets fremtidige Stilling, og Taleren saa er om, hvorledes man midlertidig skal stille sig, kan jeg ikke forstaa, at den ærede Minister ikke gjør et Forsøg paa at skaffe det lige saa meget, som tidligere er forlangt fra Regjeringens Side. Thi det forekommer mig, at, hvis man naar sig til No med de 50,000 Kr., som nu ere opførte, vil den kuriøse Situation kunne indtræde, som den ærede Taler her foran mig (Schlegel) fremhævede igaar, at, naar vi endelig engang bleve enige om, hvorledes Universitetets formueretlige Stilling skulde være, var Formuen spist op, og saa kunde vi spare os Uleiligheden. Det forekommer mig altsaa, at, hvis man ikke vil foregribe det endelige Udfald, maa man nøie overveie, hvorledes Stillingen midlertidig skal være, inden den endelige Afgjørelse i saa Henseende kan finde Sted, og jeg kan derfor ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg fremdeles paa dette Punkt maa fastholde de Betæneligheder, som jeg tillod mig at udtale igaar. — Jeg vil særlig tillade mig at henvende nogle Ord til den ærede sidste Taler, som talte om, at Høifolken var bleven ødelagt til stor Sorg for Landet. Saavidt jeg veed, er Høifolken fra 1830, medens Universitetet allerede dengang havde existeret i 300 Aar. Det forekommer mig, at der er nogen Forskjel imellem Forandringen af et saadant nyt Instituts hele Stilling og Forandring i en saa ældgammel nedarvet Ordning som den, der har fundet Sted for Universitetets Vedkommende. Naar vi overhovedet ønske, at denne Lov om Universitetet skal fremmes, er det blot, fordi vi ønske at bevare dets overleverede, nedarvede Stilling, fordi vi frygte, at en Forandring i saa Henseende muligvis kan skade Universitetets Interesser, og naar den ærede Taler fremhævede, hvor beklageligt og sørgeligt det var, at Høifolken blev nedlagt, forekommer det mig, at det dog kunde være af Interesse for ham at stemme imod og saavidt muligt forhindre en Omordning af Universitetet, der kunde

befrugtes at ville være til Skade for det og de Interesser, som det er sat til at værne om.

Formanden: Jeg antager, at Forhandlingerne nu nærme sig deres Afslutning, og jeg skal derfor, uanset at Tiden er saa langt fremrykket, give Ordet til den 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds, saa meget mere som jeg veed, at det kun vil blive brugt til en kort Replik.

Bloug: Saa megen Lyst jeg end kunde have til at indlade mig paa de forskellige Aproposer, som ærede Medlemmer ere fremkomne med i Anledning af Finantsloven, saa er den Stilling, som Uhrviseren nu indtager paa Skiven, mig tilstrækkelig Grund til at indskrænke mig til de kortest mulige Bemærkninger, hvormed jeg agter at motivere det Forslag, jeg vil stille, naar denne Forhandling er sluttet, nemlig om at henvise Finantsloven til et Udvalg. Jeg maa overfor den ærede 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) erklære mig enig med det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Andræ) deri, at det er en høist beklagelig Bane, vi ere komne ind i, at Folkethinget beholder Finantsloven 4—5—6 Maanedes (Hør!). Jeg kan paa ingen Maade erkjende, at Finantslovens Tilstand, som den nu er, gjør denne Bane forsvarlig eller endog saa blot rimelig, og jeg tror, at den har flere skadelige Følger end dem, som den meget ærede Taler igaar nævne, og navnlig skadelige for nærværende Things politiske Betydning; thi naar Finantsloven kommer saa sildig herind, naar vi nærme os Finantsaarets Ende, er det et naturligt Ønske hos Regjeringen at faae den ud, inden Finantsaaret løber ud, fordi det er forbundet med store Ulemper ingen Finantslov at have, naar Finantsaaret begynder. Man ledes til hellere at se bort fra de Uoverensstemmelser, man har havt med Folkethinget, og man forlanger af nærværende Thing om ikke som en Pligt saa dog som Noget, man meget gjerne ser, at det undlader at nedsette Udvalg. Jeg vil nu paa den anden Side være ganske enig med det ærede Medlem for 7de Kreds (Sauerstev), som sluttede Gaarsmødet med den Erklæring, at Folkethinget virkelig denne Gang har viist en meget god Villie til at komme Landsthingets formentlige Ønsker imøde, men